

ברוכים הבאים לנשף המסכות

אני מודה למשה על שהביא את המאמר של ידלין גדות. אני מברך על כל דיון במפגש בין הפוליטי והתרבותי, לבין הנפשי וייצוגי. במפגש, התרבותי והפוליטי מופיעים כייצוג של העולם הפנימי, אולם לא פחות, מבנים את העולם הפנימי. חלק מהרשת האסוציאטיבית, חלק מהסמלי ולטעמי הרחבה של מושג האני העליון. (מה שנכון גם לתרבות והפוליטיקה בתחום שלנו).

מכאן, יש לי מחלוקת עם המאמר.

א. ברמת הנתוח הפוליטי תרבותי.

אנו חיים בעולם מאיים (שוב, דימוי תרבותי פוליטי) הכולל רישוש הרוב לטובת מעטים, הרס גובר וחסר אחריות של החי והסביבה הפיזית בעולם ועליית מגמות אוטוקרטיות. במקביל, יש התפתחות מדהימה במעקב אחר כל אחד כמודל עסקי (עקב קפיטליזם של מעקב) וכשיטה פוליטית חברתית. לטעמי, תחושת החירור, האיום, הפולשנות, הקונספירטיביות, אבדן הפרטיות והאנושיות, קשורים בראש ובראשונה למציאות נוכחת בכל זר.

ניתן לחשוב על זה כגירסא נוספת של האלביתי. ניתן לחשוב על הדימוי הפופולרי של הזומבי - האנושי שהפך ללא אנושי, לעתים קשה לזיהוי ככזה, מונע באלגוריתם טורפני, התוקף את האנושי התמים והופך אותו לזומבי - כאחד הדימויים לתחושה מאיימת זר.

החרדה מהמגפה, נגזרת במידה רבה ממצואות מתמשכת זר.

עד כה, החרדה מהמגפה יותר קשורה לליבוי פנטזיות אפוקליפטיות ע"י המשטר והמדיה, יותר מאשר למציאות הממשית. אין ספק שליבוי חרדות זר, הנשען על דיכוי של ביטוי דעות אחרות, נוצל לפגיעה קשה, חסרת פרופורציה בזכויות, בכלכלה ובבריאות הגופנית והנפשית, שהשלכותיה יהיו ככל הנראה ארוכות טווח. מופע אימים פוליטי תרבותי מזיק ומתעלל המשמש בין היתר להמשך הסחת הדעת מבעיות שלהבנתי חמורות וחשובות מהמגפה.

ב. הייצוג הקרניבלי

להבנתי, multi-determinism, מחייב אותנו בזהירות רבה מקביעת סבה אחת לארוע נפשי או לפרקטיקה כלשהי.

נדמה לי שמחאת בלפור נשענת על אינטואיציה עמוקה שהשיטה (קפיטליסטית? קלפטוקרטית?) היא שקרית והרסנית. אינטואיציה שנתרה בעיקרה לא מנוסחת, ולכן עקרה.

נראה שהמחאה נגד נתניהו, קשורה לכך שהעמיד את עצמו כנציג, כמוביל וכנהנה של השיטה. החרדות מנוסח, לכאורה עדות לתבונה פוליטית, הותירה את המחאה כקרניבליית. נשף מסכות מסוגן המאפשר מתן בטוי ופריקה של אי נחת, שאינו מציב חלופה ממשית.

טקס תומך ומשמר, בסופו של יום, סדר יום שמרני.

ההתמקדות באיש, ההקפדה על שמירת "הסדר הציבורי", הדגשת התמיכה ב"ישראל", הכמיהה ל"ערכים הישנים", העלבון מאשמת האנרכיזם והגדרת הממשלה החדשה כ"ממשלת שינוי", בשעה שהיא ממשיכה את קודמתה, גם אם בסגנון שונה, הם חלק מהעדויות על כך.

במחשבה נוספת, ניתן לומר שבמובן זה, הדיון הציבורי בכללו נוטה לקרניבליות.

ג. הטרנס-סובייקטיביות

המאמר משמש את הכותבת לקדם את מושג הטרנס-סובייקטיביות.

לשיטתה, רובד סמוי בדרך כלל, הנחשף עם ערעור המימדים הגופנים, התוך והבין סובייקטיבים של הזהות. חלק חווייתי - גופני, לא מנוסח, אותו היא קושרת עם החוויה האוקיאנית המוקדמת.

להבנתי, מושג הטרנס-סובייקטיבי נגזר מהאבחנה של פרויד בין חשיבה ראשונית ושניונית.

הסדר הראשוני, המושתת על מערך אסוציאטיבי אינו ניתן לעולם לנסוח מלא ע"י הסדר השניוני, המנוסח, הלוגי, השפתי/סמלי. ככזה הוא תמיד נוכח בכל ביטוי וחוויה אנושית, לעתים באופן בולט יותר, כולל בקרניבליות ובתחושה האוקיאנית שהוזכרו ע"י הכותבת.

ככזה, הסדר הראשוני אינו שייך של חוויות מוקדמות, גם אם מסבות שונות יש להן חלק נכבד בעיצובו, אלא חלק בלתי נפרד, מתהווה תמיד, של חווית החיים לכל אורכם.

לטעמי, המאמר מגלם שוב את השאלה, עד כמה אנו לכודים בין האינטואיציה חסרת הניסוח של הסדר

הראשוני, על הנחת, אי הנחת ודרכי הפריקה הגלומים בה, לבין הניסוח, הכופה את עצמו עלינו.

מעלה שוב את השאלה, מה קיים מעבר לאנליזה ומה היא יכולה להשיג.

עמי אבני